

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 723/2016
27.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Маријана Бабић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Споменка Билић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1438/15 од 23.10.2015. године, у седници одржаној 27.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1438/15 од 23.10.2015. године.

Туженом се не досуђују трошкови ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4033/11 од 10.02.2015. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ... од 02.06.2011. године по коме је тужили престао радни однос. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да је врати на рад и распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке обавезана је тужила да туженом плати 246.700,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1438/15 од 23.10.2015. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и делу става другог изреке који се односи на враћање тужиле на рад и у том делу жалба тужиле је одбијена као неоснована. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке којим је одбијен захтев да се обавезе тужени да тужилу распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима и у том делу тужба је одбачена. Ставом трећим изреке укинута је решење о накнади трошкова парничног

поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и предмет у том делу враћен истом суду на поновни поступак.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је изјавила ревизију због битне повреде правила парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиле.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се ревизијом указује, јер нема противречности између разлога пресуде и утврђених чињеница, па побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на основу уговора о раду бр. ... из 2002. године, а према анексу уговора о раду од 25.02.2011. године обављала је послове ... у Одељењу финансијске оперативе. Спорним решењем број ... од 02.06.2011. године тужили је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, због престанка потребе за њеним радом, јер је укинута радно место Ови послови су укинати Правилником о изменама Правилника о систематизацији послова који је донет 27.04.2011. године. На пословима ... радиле су тужила и ВВ и обе су проглашене за технолошки вишак, што је констатовано у извештају Комисије за утврђивање вишка запослених бр. ... од 17.05.2011. године. Послови који су чинили садржину радног места ... обављају се код туженог делом путем Сектора продукције, као наплата и пријем огласа, а делом су послови финансијске оперативе који се обављају у служби и који су у значајно мањем обиму. За вишак запослених проглашена су 22 запослена од укупно 357 запослених код туженог.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили члан 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09) у вези са чланом 24. став 2. и 3. истог закона, када су одбили захтев тужиле за поништај спорног решења од 02.06.2011. године којим је тужили отказан уговор о раду.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањеног обима посла.

Одредбом члана 24. став 2. Закона о раду прописано је да се правилником утврђују организациони делови код послодавца, врста послова, врста и степен стручне спреме и други посебни услови за рад на тим пословима, а ставом 3. да правилник доноси директор, односно предузетник.

Тужени је Правилником о изменама Правилника о систематизацији послова који је донет 27.04.2011. године укинуо послове ... које је тужила обављала. Укидање послова које је тужила обављала представља организациону промену која је довела до престанка потреба за њеним радом, а што је био разлог за доношење решења о отказу уговора о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, због чега је спорно решење од 02.06.2011. године законито.

Ревизијским наводима се указује на погрешну примену материјалног права, јер су нижестепени судови прихватили као законито поступање туженог да на месечном нивоу мења акт о систематизацији и врши фиктивно укидање радног места, с обзиром да се послови које је обављала тужила и даље обављају код туженог.

По оцени Врховног касационог суда, наведени ревизијски наводи нису основани. Наиме, организација рада је део аутономије послодавца, који самостално утврђује организациону структуру и послове који се врше у организационим деловима, ради обављања делатности или у вези са обављањем делатности, па је с тим у вези део аутономије послодавца и да вршење одређених послова организује путем једног извршиоца тих послова или путем више извршилаца. Суд нема овлашћење да испитује оправданост оснивања или укидања радних места или организационих целина, нити на који правно дозвољени начин ће послодавац организовати обављање одређених послова, јер је то изричито овлашћење послодавца на основу цитираних одредаба ставова 2. и 3. члана 24. Закона о раду. Стога је правилан став нижестепених судови да се не може прихватити навод тужиле о фиктивном укидању радног места ..., иако је тачно да се ти послови и даље обављају код туженог, али на другачији начин (подељени су на више извршилаца других радних места). Такође, неосновани су ревизијски наводи којима се указује да су судови погрешно применили одредбу члана 153. став 1. тачка 3. Закона о раду којом је прописано да је послодавац дужан да донесе програм решавања вишка запослених, ако утврди да ће због технолошких, економских или организационих промена у оквиру периода од 30 дана доћи до престанка потребе за радом запослених на неодређено време и то за најмање 30 запослених код послодавца који има у радном односу преко 300 запослених на неодређено време. Наиме, правилно су нижестепени судови закључили да тужени није био у обавези да донесе програм решавања вишка запослених с обзиром да је од укупног броја запослених од 357 престала потреба за радом 22 запослена, дакле, мање од 30.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

У одговору на ревизију тужени је тражио да му се досуде трошкови за састав тог поднеска, међутим, ревизијски суд је нашао да у смислу члана 150. ЗПП нема основа за досуђење тих трошкова с обзиром да нису били потребни за вођење ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић